

FNL I NORGE

MEDLEMSBLAD FOR SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

Nr. 3 1970: FRAM FOR EN SEIERRIK
VIETNAMESE!

FNL i Norge nr. 3 1970.

Red. Svein Johnsen,

Ansv. utgv. Roald Blakseth

Innhold i dette nummer:

Leder:Fram for ei seierrik Vietnam-uke.....	s.3
I økonomiske spørsmål må vi stole på egne krefter.....	s.4
Frigjøringsfondets plass i Vietnam-arbeidet.....	s.6
Styrk enhetsfronten i solidaritetsarbeidet.....	s.7
FNL-gruppe på ungdomsskole.....	s.10
Knytt sterkere bånd med det arbeidende folket...	s.11
Landsmøte i juni.....	s.12
Solkom hos PRR og DRV.....	s.12
Hva er ei FNL-gruppe.....	s.13
Forandringer i landsstyret.....	s.13
Godt arbeid av FNL-kontakter.....	s.14
Helgeseminar.....	s.14
Landsmøte i de danske Vietnam-komiteene.....	s.15
FNL-rørsla i Finnland.....	s.16
Om unntaksloven,For Vietnam m.m.....	s.17
Oljen i Midt-Østen.....	s.18

Neste nummer av FNL i Norge vil bli et ekstranummer om Laos, og Saigon-juntaens besøk i Norge med henblikk på Vietnam-uka. Dette numret vil bli sendt ut omlag ei ukes tid før Vietnam-uka. Neste vanlige nummer av FNL i Norge med henblikk på landsmøtet vil komme rett etter Vietnam-uka før første mai.

LEDER:

FRAM FOR EN SEIERRIK VIETNAM-LIKE !

FNL-grupper og FNL-aktivister over hele landet står nå overfor forberedelsene til den første store mobilisering av folket til solidaritet med Vietnam og Sør-Østasias folk i 1970; Vietnam-uka 13. til 19. april. Dette blir den 5. Vietnam-uka siden Solkom slo inn på den konsekvente anti-imperialistiske linje i 1967.

Oppropet til Vietnam-uka tar utgangspunkt i en enkelt av de mange forbrytelser som USA-imperialistene har begått mot Vietnams folk, massakrene i My Lai. Når vi tar utgangspunkt i en slik enkeltsak, følger vi en del av Solkom generelle politikk, "å være konkrete i vår politikk". De fleste går veien fra å være passive tilskuere til å bli aktive anti-imperialister nettopp på grunn av slike enkeltforbrytelser. Vi opplever imidlertid å utvide bevisstheten i hele den anti-imperialistiske opinionen og vi setter derfor forbrytelsene i sin sammenheng, d.v.s. å påvise USA-imperialismens karakter.

Den anti-imperialistiske opinionen står nå sterkere enn noensinne og gir FNL-aktivistene et godt grunnlag å arbeide på i denne Vietnam-uka. My Lai har overbevist mange om hvilken bestialske angrepskrig USA-imperialistene fører mot Vietnams folk. Det laotiske folks store seirer under ledelse av den patriotiske frigjøringsfronten - Neo Lao Haksat - har igjen vist at drivkrafta bak USAs angrepskrig i Vietnam, går utover selve Vietnam, USA-styrker er stasjonert i omtrent alle de Sør-østasiatiske land. Aggresjonen er derfor en følge av USA-imperialismens Asiapolitikk, som tar sikte på å knuse alle de progressive bevegelser og nasjoner i området.

Men sjøl om USA-imperialismen kan virke mektig - i Sør-Østasia finnes nesten 1 mill. mann - og stadig øker sin aggresjon, er

det folkets krefter som vinner framgang i dag. Opptrappinga og utvidelsen av Vietnam-krigen til hele Sørøstasia viser det. Frigjøringsstyrkene i de land som har reaksjonære, USA-støttede marionetteregimer ved makta, øker sin tilslutning og vinner stadig større seirer, i Sør-Vietnam, i Laos, i Thailand, i "Malaysia" og andre land. De progressive og revolusjonære regimene vinner under presset fra USA-imperialismen, økt tilslutning fra alle deler av folket, styrker sin militære kamp-beredskap, øker produksjonen og gir bedre levevilkår for folk.

Etterhvert som den verdensomspennende anti-imperialistiske alliansen vokser, blir USA-imperialismen nødt til å kjøre fram ei "mjuk linje" for å bedra folkene. Et eksempel på dette er planen om et kollektivt asiatisk "sikkerhetssystem" (aggresjonsforberedelser forkledt som fredsplan) som en tidligere utenriksminister i USA, John Foster Dulles, i sin tid lanserte. I dag er det lederne i Sovjet som kjører fram denne planen som en "fredsplan". De vil imidlertid ikke klare å lure folkene i Sør-Østasia med sin "plan", som er et direkte resultat av det imperialistiske samarbeidet mellom lederne i Kreml og Washington. Vietnameserne sjøl påpeker at kollektiv sikkerhet i Asia, "er beregnet på å bruke asiater til å undertrykke asiater". (Vietnam Courier 15.12.69).

Når vi mobiliserer det norske folket til solidaritet med Sør-Østasias folk, er det like viktig å avsløre imperialistenes samarbeidsplaner som Nixons nye asiapolitikk. Begge deler betyr utvida aggresjon i ei ny form.

Å forene folket i vårt eget land med frigjøringsbevegelsene og de progressive, revolusjonære regimer, er det ytterste mål for vårt arbeid. Det er kamp mot imperialistisk aggresjon for freden og folkenes frigjøring.

Også situasjonen i vårt eget land er gunstig foran Vietnam-uka. Den allmene progressive opinionen er sterkere enn noensinne. Og sjøl

politikere som før motarbeida f.eks. parolene "Støtt FNL" og "Anerkjenn DRV" presses nå til å ta initiativ som gjør at de ikke kommer direkte på kant med folkemajoriteten i disse spørsmåla. Eksempler på dette er at kravet om anerkjennelse av DRV holdt på å skape regjeringskrise før årsskiftet. Oslo kommune er på sin side blitt tvunget til å bevilge 50 000 kroner til

] økonomiske
spørsmål
må vi

stole på egne krefter og planlegge på lengre sikt.

DRV og FNL. Men enda viktigere enn bevegelse på "toppen", er sjølsagt den økte tilslutninga til FNL-gruppene, den intensiverte studieaktiviteten i Solkom og rørsas allmene framgang. Klimaet skaper heller ikke noen grobunn for opportunistar som forsøker å bruke FNL-arbeidet som springbrett til en hurtig karriere eller stemmesanking.

Nå gjelder det å vise i forberedelsene og i gjennomføringa av Vietnam-uka 13. - 19. april at vi virkelig kan mobilisere folket til støtte for VIETNAMS OG SØR-ØSTASIAS FOLK!

Det er helt klart at uten penger er det vanskelig å drive politisk agitasjon og propaganda. Uten penger vil vi være ute av stand til å spre løpesedler, trykke blader, arrangere gode møter og holde et sentralt kontor. Tross disse enkle og klare fakta har vi i en rekke grupper og tidligere også sentralt tildels fullstendig manglet en økonomisk planlegging, vi har hatt en forslapp innstilling til frontens økonomi.

SOLKOM SENTRALT

Ser vi på den økonomiske situasjon i Solkom sentralt har vi for tida liggende fordringer på oss på ca. 18 000,-, fordringer som må betales innen landsmøtet. Kasse og postgirobeholdning ligger på et nødvendig lavmål og kan ikke presses lenger ned uten at det vil gå utover den daglige drift av kontoret.

Et ytterlig beklagelig faktum er at vi holder til i lokaler i en saneringsgård som ifølge forlydende kan bli revet allerede til høsten. Gården er forlengst bestemt for sanering. Oslo Kommune mangler bare penger for å sette denne saneringa i verk. Når man kjenner situasjonen på kontormarkedet i Oslo, og de innskudd som kreves for å få et eventuelt nytt kontor, kan man bare si at

situasjonen fortøner seg svært alvorlig.

Dessuten er kontorutstyret vårt fåtallig, gammelt og nedslitt. Det burde forlengst vært fornyet. Den økonomiske situasjonen har hindret denne nødvendige fornyelsen.

Vi har forsøkt å møte disse økonomiske vansker på flere måter. En måte har vært en bedre og meir kontinuerlig inndrivning av penger, en annen har vært å drive propaganda for nødvendigheten av økonomisk å stå på egne bein. Dessuten har vi fått i stand et kvartalsbudsjett over inntekter og utgifter. (For øvrig det første i Solkoms historie). Vi har skjært radikalt ned på en rekke utgiftsposter, tatt hardt på all sløsing og kjørt ei sparelinje.

Konsekvensene av denne linja har bl.a. vært at vi har måttet kutte ut trykking av blader som meir eller mindre allerede forelå i manuskript (FNLs program m/ de nyeste FNL- og DRV-dokumenter, minneblad om Ho Chi Minh og en dokumentasjon om amerikanske krigsforbrytelses (My Lai o.l.) i Vietnam).

DET ER NØDVENDIG Å LAGE BUDSJETT

Konklusjonen må bli at det lønner seg å budsjettere - vi har spart penger. Budsjettering på kvartalsbasis bør derfor allerede nå bli gjennomført i de sterkeste FNL-gruppene. Budsjettering inneberer

slag når vi blir farligere. Vi må slutte med å basere oss på lån som nå, for å holde drifta gående.

Vi må bygge opp økonomiske reserver i den forholdsvis rolige situasjonen vi har nå, slik at vi seinere på kortest varsel, når de farlige angrepa kommer, kan kjøre ut propaganda som avslører angriperne og deres støttetropper. Vi må bygge ut vår maskinpark både sentralt og lokalt, slik at også lokalgruppene kan kjøre ut motangrep når det blir nødvendig. Med f.eks. egen trykkemaskin som må være vårt langsiktige mål, vil vi over natta kunne svare på farlige løgner og sende ut materiell som kan mobilisere aktivister og anti-imperialister mot våre felles fiender. På denne måten støtter vi FNL og andre folk som kjemper mot imperialistene best.

Men skal vi greie denne økonomiske opprustinga må vi holde på og utvikle forbindelsene med det norske folk. Den beste måten å

gjøre det på er å selge blader, spre løpesedler og bygge opp sterke FNL-grupper. I første omgang fører dette til at vi får penger for bladene våre og noen økonomiske slanter attpå, i neste omgang vil dette i tider hvor Solkom trues, også skape en økonomisk basis for å tilbakevise en slik trussel.

Vårt mål må være å bli stadig farligere for imperialistene og deres medløpere, og når kampen mot dem hardner, da skal vi også økonomisk stå sterkt og godt på egne bein, da skal ikke økonomien være ei bremse i vår anti-imperialistiske kamp.

Kasserer.

FRIGJØRINGSFONDETS plass i Vietnamarbeidet

For å kunne drive godt politisk arbeid til støtte for Vietnams folk, er det nødvendig å ha et godt grep om økonomien. En hovedoppgave for FNL-gruppene i dag er å bli økonomisk sjølbærende.

Oppgaven med å samle inn penger til FNL må underordnes denne hovedoppgaven og vår politiske oppgave med å spre informasjon gjennom salg av For Vietnam, utdeling av løpesedler m.m. Men at innsamling til FNL i dag spiller en underordnet rolle, betyr ikke at denne oppgaven skal falle bort.

For mange gruppers vedkommende har den utadvendte aktiviteten vært slik at det omtrent ikke er blitt samlet inn penger til FNL. Det er viktig at FNL-aktivistene forstår å bruke Frigjøringsfondet på en politisk riktig måte. Man skal ikke lure folk til å gi penger ut fra medlidenhet med "ofrene for krigen", men gjøre det klart at å gi penger til Frigjør-

ingsfondet betyr betingelsesløs støtte til FNL.

Innsamling til FNL gjennom Frigjøringsfondet er ingen almisje, men en politisk støtte, fordi pengene som kommer inn på postgiro 20 50 32 gis til FNL på deres egne vilkår.

Frigjøringsfondet har ikke administrasjonsutgifter, dvs de innkomne beløp går uavkortet til FNL.

Når gruppene har stands kan en aktivist bære plakat om støtte til Frigjøringsfondet hvor det kan stå: STØTT FNL PÅ DERES EGNE VILKÅR! STØTT FRIGJØRINSSFONDET! mens en annen har en plakat om salg av For Vietnam.

Oppsummering: En god økonomi er en forutsetning for et stadig bedre Vietnam-arbeid. Innsamling til FNL prioriteres lavere enn spredning av propaganda og agitasjon. Dette bør imidlertid ikke føre til at innsamling til FNL gjennom Frigjøringsfondet negliseres.

T. S.

Styrk enhetsfronten i solidaritetsarbeidet!

I den siste tida har det kommet en rekke angrep på Solkom. En av de mer kuriøse har vært, "FNL er en veldig brei front, hvorfor er ikke dere det samme?". De som kommer med slike angrep ser fullstendig bort fra de helt forskjellige objektive forhold de to fronter arbeider under. De objektive forhold vi arbeider under her i Norge i dag har dannet grunnlaget for å stille opp 5 typiske kjennetegn for vår front, 5 punkter som det i dag er viktig å holde fast ved.

1. Vi må ta utgangspunkt i massenes behov.

Dette at vi må vurdere hvor folk flest står, hva de mener om saka det dannes front på, har folket behov for en front, vil de stille seg positivt til fronten og støtte den.

I 1965, da Solkom. ble dannet, kunne vi se at det eksisterte et behov for en Vietnam-front. Det ble foretatt en rekke spontane aksjoner mot Vietnamkrigen, nivået i massene ble hevet, behovet for en front ble stadig klarere og resulterte til slutt i dannelsen av Solkom.

Når vi ser framover, må vi ha klart for oss hvor massene står, massenes nivå og hva de konsentrerer sin oppmerksomhet mot.

Det eksisterer i dag ingen tvil om at Solkom. ivaretar massenes behov for en front, at det eksisterer et sterkt ønske om organisert Vietnam-arbeid her i Norge.

2. Fronten må organiseres og ledes av aktivistene sjøl. Den må skape enhet på konkrete paroler.

Dette er det veldig viktig å holde fast ved i den nåværende situasjon.

Vi ser klart motsigelsen mellom aktivistprinsippet og det såkalte representantskapsprinsippet.

Dette punktet går på demokratiet innad i fronten, at de som gjør frontarbeidet også skal ha bestemmelse over fronten.

I realiteten er dette nå også nå den eneste måten å drive fronten på. Vi kjenner jo til de "arbeidsresultater" representantskapsprinsippet har avfødd i Vietnam-arbeidet. Resultatet av representantskapsprinsippet er at man rir partihester

framfor å drive solidaritetsarbeid.

Når det gjelder de konkrete paroler, så går dette på tilslutninga til fronten. De konkrete paroler avgjør i realiteten hvem som skal kunne bli medlem av fronten og hvem som skal nektes adgang. Man må derfor ikke ha diffuse paroler, man må ikke vilkårlig forandre paroler, vi må være konkrete i vår politikk.

3. FNL-gruppene må være den organiserte leder av Vietnam-rørsla

Dette betyr at for det første skal medlemmer av FNL-gruppene være de best skolerte i hele Vietnam-rørsla, de skal lede denne rørsla politisk, og aktivt bidra til heving i det politiske nivå hos folk flest.

Dessuten skal de også organisatorisk være ledende. Dette betyr at de må være i besittelse av en organisatorisk styrke, at man nettopp ved bruk av denne organisatoriske styrke effektivt er i stand til å nå folk. Men det betyr også at FNL-gruppene organisatorisk skal lede Vietnam-rørsla i Norge.

4. Det organiserte solidaritetsarbeid for Vietnams folk må være bevisst anti-imperialistisk.

Ser vi på Solkoms målretting, så framgår det der at Solkom. er bevisst anti-imperialistisk. Den norske Solidaritetskomite for Vietnam vil arbeide for aktiv norsk solidaritet med det vietnamesiske folk, som i frigjøringsfronten i Sør-Vietnam og Den Demokratiske Republikken Vietnam kjemper for nasjonal uavhengighet og sosial rettferd.

Solidaritetskomiteen støtter også andre nasjonale frigjøringsbevegelser som kjemper mot utbytting og ufrihet.

Solidaritetskomiteen arbeider for norsk løsrivelse fra den imperialistiske militærallianse NATO, og for brudd på de forbindelser som knytter Norge til den imperialistiske blokk.

For å bekjempe en fiende, må man vite hvem fienden er. Dette er nødvendig for å rette slag mot fienden.

Årsaken til krigen i Vietnam er den amerikanske monopolkapitals ekspansjon, USA-imperialismen. Å

rette våre angrep mot symptomer i stedet for sjølve årsaken til krigen vil svekke vårt angreps styrke og vår støtte til Vietnams folk.

Imperialismen leda av den amerikanske, opptrer ikke bare i Vietnam, men også en rekke andre steder, deriblant i Norge. Derfor er USA imperialismen også vår fiende. Selv når vietnameserne har seiret, fortsetter USA-imperialismen å bestå.

Solkom. er en del av alle anti-imperialistiske krefter i verden. Vi kjemper sammen med andre anti-imperialister andre steder i verden. Hvis vi kjempet mot forskjellige fiender, ville verdens anti-imperialistiske krefter bli splittet opp. Dette ville svekke våre muligheter for å slå imperialistene bit for bit der den er svakest til den endelige seier er vunnet.

5. Fronten utvikler seg politisk gjennom de kamper den fører innad og utad, og i samsvar med endringer i de objektive forhold som er grunnlaget for dens eksistens.

Dette er et viktig punkt, og et punkt hvor det har kommet veldig mye kritikk mot Solkom.

Det er fullstendig galt å betrakte en enhetsfront som vår på dogmatisk vis, å betrakte vår fronts innholdsom upåvirkelig av det samfunn og den verden vi lever i.

Et eksempel på hvordan dette punktet har blitt misoppfattet var utviklingen i kampanjen mot Atomvåpen i sin tid.

I begynnelsen var anti-atomkampanjens grunnlag i hovedtrekk riktig. Man så på atomvåpnene som et våpen i imperialistenes hender, et våpen som skulle tjene imperialistiske formål. Men etterhvert begynte man å se på våpnene i seg sjøl som fiender av verdens folk, uavhengig av hvem som disponerte dem. Resultatet var en pasifistisk grunninnstilling som stilte seg fiendtlig til krig og våpenbruk overhodet, "enhver krig kunne bli den gnist som tente en verdensbrann" het det (Khrustsjov).

Konsekvensene av denne holdning ble avstandtagen også fra folkenes væpnede frigjøringskamp. En gal analyse av imperialismen og endring i de objektive forhold førte således til at anti-atomkampanjen ble en av bremseklossene i det be-

tingelsesløse solidaritetsarbeid til støtte for frigjøringsbevegelsene.

Solkoms opprinnelige grunnlag var preget av anti-atomkampanjens pasifisme. Man skilte ikke mellom angriper og angrepet, mellom imperialist og frigjøringskjemper. Men at krigen var en imperialistisk krig blev stadig klarere, fronten utviklet seg i samsvar med dette og gikk over fra å være en pasifistisk til å bli en anti-imperialistisk front.

Et annet eksempel på utvikling av fronten kom som resultat av Sovjet-ledelsens innmarsj i Tsjekkoslovakia. Presset fra hele det norske folk og ikke minst fra FNL-aktivistene i Norge, gjorde at vi måtte ta opp Sovjets Utenrikspolitikk til nøye gransking. Gjennom samling av data og diskusjon greide FNL-aktivistene å avsløre samarbeidet Sovjet-USA.

Ved å kjøre ut det materiale vi hadde samlet, kom vi i kontakt med større deler av Norges befolkning, hevet deres nivå, og bidro til at fronten ble styrket politisk og organisatorisk.

Det er også viktig å understreke at Solkom. bare er en form for enhetsfront. Ser vi tilbake i historia, ser vi andre typer av enhetsfront. Mest kjent er kanskje de anti-fascistiske enhetsfronter i 30- og 40-åra, hvor ofte partier og organisasjoner gikk sammen i en enhetsfront. FNL er også selv en slik enhetsfront av organisasjoner og partier. Men den grunnleggende og avgjørende likhet mellom disse fronter og vår, er at enhetsfronten ble dannet nedenifra av massene selv, hos oss ved at aktivister presset på og til slutt dannet sin egen enhetsfrontorganisasjon; i 30- og 40-åra ved at vanlige folk, etter å ha kjempet sammen mot en felles fiende, dannet en ubrytelig enhet på grunnplanet, som resulterte i at topplanet i organisasjonene og partiene som svar på sine egne medlemmers krav dannet en enhetsfront. I realiteten var det også i dette siste tilfellet massene som kontrollerte frontene, for massenes støtte og aktive deltakelse var hele forutsetningen for enhetsfronten.

Men nettopp dette med massenes enten aktive deltakelse i og støtte til fronten, er den avgjørende forskjell på en enhetsfront og den

"representantskapsfront" som er nevnt målsetting. tidligere.(ex. "VB").

Men vi har også en annen form for enhetsfront, nemlig den såkalte aksjonsenhet. Et godt eksempel på dette var kampen mot fascist-filmen "Green Berets". En rekke ungdomsorganisasjoner, sammen med Solkoms aktive støtte gikk her sammen i en aksjonsenhet. I dette tilfellet var det for så vidt ikke noe forbund på grunnplanet først men allikevel var det en type enhetsfront, et kortvarig kampfelleskap. Dett så vi når den aktive kamp mot filmen begynte, da sto medlemmer på grunnplanet fra flere av disse ungdomsorganisasjoner sammen mot filmen.

I dette tilfellet ville det vært både byråkratisk og dogmatisk under en slik kort (og seierrik) kamp å forlange valgbare organer på alle plan i aksjonen. For her var det om å gjøre å handle raskt og effektivt. Det var ikke tid til formelle organisasjonsdannelser. Vi ser her at likevel var denne aksjonsenheten en enhetsfront og hadde ikke de feil som "representantskapsfronten" har, fordi det var venhet på grunnplanet i organisasjonen og fordi medlemmene av organisasjonen var aktivt med i å bekjempe fascist-filmen og derigjennom også med på å bestemme form og innhold.

Konklusjonen må derfor bli at den kamp enhetsfronten skal føre, enhetsfrontens mål også må ha avgjørende innflytelse på organiseringen av fronten.

Hva i framtida?

På lengravsikt vet vi at Vietnams folk vil beseire USA-imperialistene og deres lakeier. Da vil brennpunktet i hovedmotsigelsen i verden flytte seg fra Vietnam til det land som da blir hovedmålet for imperialistenes aggresjon. Dette må sjølsagt også virke inn på vårt arbeid. Solkom kan sjølsagt ikke etter at Vietnams folk har seiret bare legge ned det anti-imperialistiske arbeidet. Alle vi som driver det anti-imperialistiske arbeidet i Solkom nå pluss Solkokoms hele apparat må da gå over til solidaritet med det folk som på det daværende tidspunkt kjemper mest intenst mot imperialistene.

Dette er en helt nødvendig konsekvens av vår anti-imperialistiske

Litt om angrepene på fronten.

Angrep på Solkom er ikke noe nytt. Selv da Solkom ble dannet på pasifistisk grunnlag ble det rettet harde angrep på fronten fra ledende folk i DNA, med hele sentralstyret i spissen. (Jfr. For Vietnam 2/69).

Seinere fikk vi "Vietnambevegelser" som ble opprettet med et hetsangrep på Solkom, og som siden mer eller mindre intenst har bekjempet oss.

Så hadde vi den såkalte "anti-imperialistiske front" som besto av ærlige anti-imperialister, men som hadde gal analyse av hvordan imperialismen skulle bekjempes.

Vi har i lang tid hatt angrep fra Larsen i NKP som flittig har brukt Friheten til det. En så ledende mann i SF som tidligere faglig leder og nestformann Ragnar Wold angrep oss også allerede for mange år siden. Ved siden av dette har vi også hatt angrep av mer lokal karakter mot enkelte FNL-grupper.

Vi ser således at Solkom hele tiden har vært utsatt for harde angrep. Farligst var de like etter at Vietnam-bevegelse-byråkratene brøt ut. Da ble det satset alt på å ødelegge Solkom, samtidig som fronten ikke på langt nær var så sterk organisatorisk og politisk som den er nå.

Vi fikk en ny fase av angrep i forbindelse med Vietnam-uka i oktober. Et fullstendig bakholdsangrep ble rettet mot Solkom i Studenter-samfunnet av ledende folk i UV, SF, KU og AUF under pressens tilstedeværelse for å skape mest mulig publisitet om de løgnaktige påstander som ble framført.

Dette angrepet ble vendt til en fullstendig seier for Solkoms politiske linje, etter at FNL-aktivister både sentralt og lokalt hadde imøtegått angrepet, og våre motstandere trakk seg tilbake i fullstendig uorden uten å vite hvordan de skulle gripe situasjonen an.

Etterpå har det kommet angrep av forskjellig karakter gjennom Dagbladet, i Studenter-samfundet, på møter og i aviser. Alle disse angrep har blitt besvart.

Tar vi for oss angrepene så kan det se ut som det hersker stor forvirring blant de som angriper oss. Ledende folk spesielt i KU og SFU kjører forskjellig linje i angrepet. Et eksempel: I SFU-bulletinen gjen- tar sentralstyremedlem Nils Myklebost alle de tidligere tilbakeviste angrep på Solkom i en svær hetsartikkel. Samtidig vet vi at det i det samme styre finns folk som i hovedsak støtter Solkom. Også i KU blant medlemmer der kan vi se den samme uensartethet i oppfatningen av Solkom.

Nettopp denne uenighet i SF, SFU, NKP og KU når det gjelder Solkom må antas å være noe av bakgrunnen for "Vietnam 70", (som Svein Johnsen har skrevet en artikkel om i FNL i Norge nr. 1/70). Antageligvis er det riktig å si at "Vietnam 70" utover det at det er uttrykk for Vietnambevegels-

ens svakhet også er et forsøk på å samle de som angriper Solkom under ett tak, å trekke disse folk inn i Vietnam-bevegelsen.

Nettopp i dagens situasjon er det viktig at alle grupper og kon- takter raskt rapporterer framstøt og angrep på enhetsfronten. Nettopp de steder hvor vi har kunnet presse fram en debatt enten det nå har vært i presse eller på åpne møter, har linja vår seira og Solkom har kommet styrket ut av striden. Ingen FNL-aktivist må frykte diskusjon med de som angriper oss, for nettopp diskusjon og debatt er et av de beste våpna når vi skal forsvare enhetsfronten, slik at den kan fortsette den vekst etter angrepa i oktober, og på den måten bli en kraftig og resolutt rørsle med Vietnams folk.

Nico.

FNL-gruppe på ungdomsskole

Undertegnede var for ei tid siden initiativtaker til ei FNL-gruppe på Ruselokka ungdomsskole. Skolen er en kombinert barne- og ungdomsskole med elever fra 1.-9./10. klasse. Det har tidligere aldri eksistert noen gruppe på denne skolen, og jeg har tidligere aldri hatt noen tro på at det ville være noen interesse for å start ei gruppe. Dette viste seg å være heilt feilaktig. Skolen virka tilsynelatende heilt fascistisk, men etter å ha forhørt meg nærmere, gått rundt og prata med folk o.l. viste det seg at det gikk en god del meir eller mindre progressive folk rundt på skolen uten å kjenne hverandres eksistens. Det viste seg at det vi hadde å gjøre var å samle disse folka. På Ruselokka resulterte dette i ei studiesirkelgruppe på

forts. fra s. 12:

PRR+FNLernes oppgave er å kreve USA ut av Vietnam og støtte til deres rettferdige kamp.-På samme måte måtte møter som tok opp interne norske

foreløpig 10 - 12 medlemmer. Dette viser klart nødvendigheten av å foreta grundige undersøkelser på grunnplanet før man mister motet og slik gir opp arbeidet. Jeg er sikker på at det finnes mange liknende tilfeller rundt omkring i landet. Derfor vil jeg oppfordre alle progressive folk til å gå i gang med grundigere undersøkelser og arbeide i enda sterkere grad for å starte studiegrupper som kan styrke det anti-imperialistiske arbeidet. Jeg er overbevist om at det på alle ungdomsskoler hvor det ikke finnes FNL-grupper finnes det folk nok, det gjelder bare at en tar initiativet og samler folka i ei gruppe. Dette må være en viktig oppgave for alle progressive folk på skoler uten grupper.

T. Stokke

problemer i Vietnam-arbeidet. Disse må betraktes som interne norske problem og løses av nordmenn, ikke av vietnamesere.-PRRerne lovte oss dessuten å besøke oss i Vietnam-uka. Alt dette skulle såleis vise at FNL ikke har brutt med Solkom.-[Int. sek.]

Knytt sterkere bånd med det arbeidende folket.

Utviklinga den siste tida med bl.a henvendelser fra fagorganisasjoner og enkeltpersoner på arbeidsplassene viser at ei skikkelig linje i det faglige arbeidet tvinger seg fram.

I FNL i Norge nr.6 1969 brakte landsstyret en sammenfatning av den diskusjonen som til da var blitt ført sentralt. Videre tok landsstyret i en artikkel i FNL i Norge nr.2 1970 opp en del problemer omkring forholdet mellom Solkom og fagforeningene. Men ei vurdering av det faglige arbeidet sett i forhold til hovedoppgavene (hov. oppg. se FNL i Norge nr.1 1970) er til nå ikke lagt fram. Landsstyret har derfor sett det som oppgave å ta initiativet til ei avklaring av dette spørsmålet. Som et utgangspunkt legger vi her fram det resultatet vi foreløpig er kommet fram til:

MÅLSETTINGA:

1. Å samle inn penger og bidra til bevilgninger fra fagforeninger, bedriftsklubber og enkeltpersoner på arbeidsplassene til
 - a. Solkom,
 - b. Frigjøringsfondet.
2. Å spre Solkoms agitasjon og propaganda (løpesedler, For Vietnam, FNL's program og annet eksternt materiell) og agitere for aktiv tilslutning til våre arrangementer (demonstrasjoner, åpne møter etc.)

PRIORITERINGA:

Pga Solkoms vanskelige økonomiske situasjon er det riktig å sette pkt. 1a (innsamling av penger til Solkom) langt oppe på prioriteringslista, nemlig i samband med vårt arbeide for å styrke Solkoms økonomi. Vårt håp er at slike innsamlinger og bevilgninger skal være med på å gi organisasjonen de faste inntektene som er nødvendig for en stadig utvidelse av vår aktivitet.

Pkt 1b og 2 er ting som Solkom stort sett har drevet lite med. Enkelte FNL-grupper og kontakter utgjør

her unntaka. Ikke desto mindre vil disse delene av det faglige arbeidet i framtida utgjøre den viktigste delen. Dette fordi det er slikt arbeide som skaper grunnlaget for arbeidsfolks aktive solidaritet med det vietnamesiske folket og andre nasjonale frigjøringsbevegelser som kjemper mot utbytting og ufrihet.

Hva betyr dette i praksis for de fleste FNL-gruppene og kontaktene, hvor mye arbeide skal en legge ned på slikt faglig arbeide? Landsstyret mener det i de fleste tilfeller ikke må komme på bekostning av det arbeidet en nå driver. Konsolideringa med studier og styrkinga av økonomien og det eksterne arbeidet på andre felter (eks. skoler, universitet, boligområder) må komme foran. Den forannevnte forma for faglig arbeide blir aktuelt der hvor hovedoppgavene løses skikkelig og hvor en har fått en utvidelse av kapasiteten til å drive eksternt arbeide. Her vil det være enkelte, men meget viktige unntak, nemlig der hvor forholda er slik at mulighetene for et utbytte rikt faglig arbeide er større enn ved andre former for eksterne aktiviteter. F.eks. vil dette ofte være tilfelle der hvor aktivisten(e) sjøl er arbeider(e).

Hittil har landsstyret fått ingen reaksjoner på de artiklene vi brakte i FNL i Norge nr.6 1969 og nr.2 1970. Vi mener det er nødvendig for å legge grunnen for et godt framtidig faglig arbeide at FNL-gruppene og kontaktene sender inn kommentarer, forslag, erfaringer etc. En grundig diskusjon i det interne medlemsbladet, FNL i Norge, er ei forutsetning for at vi skal komme fram til og enes om ei riktig linje.

fag.sekr.

LANDSMØTE I JUNI

FNL-aktivister!

Den 6. og 7. juni blir det holdt landsmøte i Solkom. Dette blir et veldig viktig landsmøte. Fordi Solkom er den ledende antiimperialistiske organisasjonen i Norge, betyr landsmøtets beslutninger mye for hvordan den antiimperialistiske ~~kampen~~ skal føres i dette landet. Dette må alle FNL-aktivister være klar over. Derfor er det av ytterst stor viktighet at vi arbeider alvorlig med landsmøteforberedelsene.

Landsmøtet skal summere opp erfaringene fra det siste årets arbeid. Vi skal ta opp til kritikk og diskusjon studiearbeidet, den generelle organisatoriske oppbygginga, våre eksterne publikasjoner osv. Ved å ta opp disse sakene til kritikk og diskusjon, vil vi være i bedre stand til å stake ut veien framover. For å stake ut vegen

Solkom hos

PRR og DRV.

Den 14. og 15. februar var vi to representanter for Solkom i Stockholm og besøkte DRVs ambassade og PRR (tidl. FNL)s informasjonskontor.

På DRV-ambassaden ble vi mottatt av charge d'affaires ad int., Nguyen Dinh Thanh og Le Ky Giai. På spørsmål fra oss om den generelle situasjonen i DRV kunne de fortelle at til tross for såkalt "bombeastans" over DRV, har det stadig vekk vært vært flyangrep og i 1969 hadde 100 amerikanske fly blitt skutt ned. DRV befinner seg derfor fortsatt i allmenn krigstilstand, men likevel var produksjonen økt kraftig det siste året. Fordi at landet er fortsatt i krig, pluss stormer, flom og andre naturskader, er det ennå matrasjonalisering, men ingen utbredt sult eller underernæring, fortalte Nguyen Dinh Thanh. Derfor trenger vi idag all den støtte vi kan få, moralsk, politisk og materiell. Dette er en viktig oppgave for den internasjonale solidaritetsbevegelsen.

framover er også landsmøtets oppgave. På grunnlag av erfaringene som kommer fram, skal landsmøtet legge opp den generelle linja Solkom skal følge for det neste året.

Altså: For at landsmøtet skal bli velløst, må FNL-aktivistene begynne å tenke på hva de vil ha fram til landsmøtet. Solkom kommer dessuten etterhvert til å skrive om saker i FNL i Norge, som enber FNL-gruppene diskutere (f.eks. spørsmålet om fagforeninger, se 2/70 av FIN) Alle de landsmøtesakene som utover vil bli luftet i FNL i Norge, kommer i egne landsmøtenumre. Når landsmøtenumrene begynner å komme, er det viktig å huske på å samle dem, for dette blir landsmøtedokumentene. Landsmøtedokumentene må sjølsagt diskuteres blant medlemmene.

På PRR (FNL)s informasjonskontor ble vi mottatt av sjefen for kontoret, Le Phuong og Trinh Van Anh.

Le Phuong orienterte først om situasjonen i Sør-Vietnam, som er blitt enda mer prekær for USA og Saigon, om hvilke oppgaver FNL og PRR står over for ute og hjemme, om Paris-forhandlingene, som USA prøver å trekke seg ut av og om betydninga av den internasjonale solidariteten. Le Phuong sa omtrent følgende:

I det store og hele er jeg enig i hva dere har gjort og parolene deres er sikkert riktige. Gjennom NATO er USA-imperialismen, vår felles fiende også i Norge. Idag må alle krefter samles om Vietnam for å slå de amerikanske imperialistene i land etter land. Deres interne problemene må forbindes med Vietnam-problemet. Et aspekt ved den politiske kampen er å kreve anerkjennelse av DRV og PRR.

Når det gjaldt invitasjoner, sa representantene for PRR+FNL at de aksepterer å komme på alle Vietnam-møter, men som vietnamesere kunne de bare tale det vietnamesiske folkets sak og f.eks. ikke kreve NATO ut av Norge eller kritisere den norske regjeringa. forts. s. 10

HVA ER EI FNL-GRUPPE!

I denne perioden er det ett bestemt problem styret har hatt å stri med heile tida. Det har vært følgende: Vi får et brev eller ei bestillingsliste som er undertegna NN, ~~xx~~FNL-gruppe, mens det i våre kartoteker ikke finnes noen ~~xx~~FNL-gruppe. Skal vi uten videre tro at det er ei FNL-gruppe og sende vedkommende "FNL i Norge" og gi han 10 % på materiellet? Vi har sjølsagt skrevet og spurt hva dette skal bety, siden ~~xx~~FNL-gruppe aldri har vært registrert hos oss. Svare viser at noen ganger er det faktisk ei nystartet FNL-gruppe, andre ganger er det bare "misforståelser".

Poenget med å fortelle dette er: Det er nødvendig å ha faste regler for hva som er ei gruppe! Skal ei FNL-gruppe være en fyr som sier er ei FNL-gruppe? Skal ei FNL-gruppe bare være aktiv i Vietnam-ukene? Skal ei FNL-gruppe aldri drive med studier? Skal ei FNL-gruppe arbeide aktivt for Solkom's paroler og målsetting? Ja, men hva er "aktiv"? Slike spørsmål er det som reiser seg. Derfor vil Solkom legge fram noen forslag til diskusjon, slik at de kan bli endelig behandla på landsmøtet.

Når ei FNL-gruppe skal startes, må det holdes et konstituerende møte. På dette møtet velges et

styre. Rapport om dette sendes til Solkom. Kommentar: Dette vil gi Solkom full oversikt over nye FNL-grupper, og fjerne den vanskelige situasjonen Solkom hittil har stått i.

Styret bør bestå av minst formann, studieleder og kasserer. Kommentar: En stor del av feilen i en del FNL-gruppers arbeid ligger i styrearbeidet. Det er i styret planlegginga og organiseringa foregår, og når dette går dårlig, lider heile FNL-gruppa under det.

FNL-gruppene har rapport-plikt til Solkom. Kommentar: Det betyr at FNL-gruppene sender oss rapport også når arbeidet går dårlig. Gruppene må jevnlig sende inn rapporter om studiene, og om alt arbeid forøvrig. Denne er den eneste måten Solkom kan få noe bilde av organisasjonen på (unntatt å reise rundt).

Alle FNL-grupper må drive studier. Kommentar: Dette besluttet forrige landsmøte var hovedoppgaven. Heile perioden har vist at dette var ei riktig beslutning. Studiearbeidet er ei mektig hjelp til styrket politisk og organisatorisk arbeid.

FNL-grupper må etter evne ta del i spredninga av blader og løpesedler, og i innsamling til Friggjøringsfondet.

Kommentar: Denne lista må ikke ses for bokstavlig. Lista betyr at disse områdene skal gruppene prøve å dekke så godt de kan. Vi håper alle gruppene diskuterer dette spørsmålet og kommer med kommentarer.

Org. sekr.

FORANDRINGER I LANDSSTYRET.

Etter enstemmig vedtak er det i den seinere tid foretatt endel endringer i landsstyrets sammensetning og arbeidsdeling.

Øystein Johansen (redaktør av For Vietnam) har trukket seg fra landsstyret fordi han av økonomiske grunner måtte ta seg lønnsarbeid ved siden av studiene. Dette fører til at han ikke lenger kan være så aktiv som før. Som ny redaktør av FV har landsstyret utpekt Harald Rekkeføl. www.pdf-arkivet.no (2026)

Sverre Østby (faglig sekretær) har blitt fritatt fra sitt landsstyreverv, da han av tidsmessige grunner blei nødt til å velge mellom fleire viktige verv i andre organisasjoner. Einar Lundemo, tidligere formann i Trondheim FNL-gruppe, har blitt konstituert som ny faglig sekretær i landsstyret. Svein Johnsen (formann) blei som kjent sparka fra journalistjobben sin i "Friheten" og har derfor måttet ta seg annet arbeid. Dette

har medført at han ikke er i stand til å fungere skikkelig som daglig leder av landsstyret. Roald Blakseth (sekretær) er satt inn som viseformann og daglig leder av landsstyret. Svein fortsetter imidlertid i landsstyret og har blitt pålagt ansvaret for FNL i Norge. Som ny sekretær etter Roald fungerer Tone Sverdrup.

Alle utskiftningene og endringene i styrets arbeidsfordeling er gjort for å styrke styrearbeidet og gi FNL-gruppene en

bättre ledelse i arbeidet. Et annet framstøt i samme retning er vedtaket som landsstyret har gjort om å dele inn landsstyret i et arbeidsutvalg, politisk utvalg og organisatorisk utvalg.

I likhet med tidligere vil alle prinsipielle politiske spørsmål fortsatt bli diskutert i plenum, som også trekker opp linjene for utvalgas arbeid. Likevel vil en gjennom utvalga kunne effektivisere og gjøre saksbehandlingen mer forsvarlig enn tidligere.

V-form.

Godt arbeid av FNL-kontakter.

På en god del steder i landet drives alt Vietnam-arbeidet av en person eller høyst to. Disse enkeltpersonene kaller Solkom kontakter, og er en viktig del av organisasjonen. Deres oppgave er å selge noen blader osv., stå i brevkontakt med Solkom og prøve å danne studiesirkel.... Og kanskje med tida også ei FNL-gruppe. For tida er noen av kontaktene de mest aktive vi har, og i det siste er det flere FNL-grupper som har blitt dannet på bakgrunn av en kontakts arbeid. Kontaktene våre gjør en veldig god jobb. Noen av dem har ingen å rådføre seg med i arbeidet, de står ofte helt alene og må bygge opp alt fra begynnelsen av. De veit at hvis det skal bli drevet Vietnamarbeid, så er det dem som har ansvaret

for det.

På en del steder i landet driver kontaktene studiearbeid og det låter til at det ikke er så lenge før det blir dannet grupper. Solkom tror at det ville være riktig å invitere noen av de mest aktive kontaktene som gjester til landsmøtet, slik at de også vil bli omfattet i reisefordelinga. Vi tror nemlig at et landsmøte hvor det møtes FNL-aktivister fra hele landet, ville være veldig oppmuntrende for en del av de folk som jobber alene. Og vi kunne lære av de erfaringene de har. Hvis noen FNL-grupper er uenige i at vi inviterer noen kontakter til landsmøtet, så må de si fra. Hvis vi ikke hører noe, blir de inviterte. La oss styrke kontakten mellom FNL-aktivistene!

Org.sekr.

HELGESEMINAR.

Den 4. og 5. april arrangerer Styret for FNL-gruppene i Oslo et helgeseminar for aktivister fra Oslo. Formålet med seminaret er å styrke enheten og samhörigheten mellom anti-imperialistene og ellers ta opp viktige organisatoriske og politiske spørsmål for å styrke Solkoms anti-imperialistiske arbeid, såvel eksternt som internt. Opplegget og rapport fra seminaret vil følge i et seinere nummer av "FNL i Norge".

Oslo-utvalget meiner at dette er et eksempel som de gruppene som har anledning til det, bør følge. Dette gjelder da fortrinnsvis de større gruppene, men det kunne kanskje være en idé å holde et seminar for f.eks. Hamar/Gjøvik som er to grupper som ligger såpass nær hverandre at reisevanskelighetene neppe oppstår. Den økonomiske sia skulle ikke være noe problem, da medlemmene sjølsagt betaler for seg. Det gjelder bare

forts. side

LANDSMØTE I DE DANSKE VIETNAM-KOMITEER.

Den 7. og 8. februar holdt de "Danske Vietnamkomitéer" sitt 2. landsmøte. På grunn av at vi mottok innbydelsen for seint rakk ikke Solkom å sende noen representant til møtet. I stedet gjengir vi nedenfor en rapport som de svenske gjestene utarbeidet. Rapporten er henta fra "FNL i Sverige".

De Danske Vietnamkomitéene (DDV) gjennomførte 7-8/2 sitt andre landsmøte. 40 delegater var tilstede - representanter for 14 komitéer og landsledelsen. Dessuten deltok omlag 40 gjester og observatører.

Vietnamrørslas virksomhet i Danmark er i stor grad knytta til København, sjøl om det startes stadig fleire komitéer ute i landet. Svikten i kontakten mellom København og landet forøvrig blei gjenspeilla på møtet, der svært liten del av tida blei brukt til å summere opp felles erfaringer fra det forgangne år.

Virksomheten har i stor grad vært bygd opp omkring aksjoner av ulike slag, der man ofte har lykkes i å mobilisere store grupper mennesker. Således deltok f.eks. 20 000 i den demonstrasjonen som DDV arrangerte den 20. desember i København. Disse personer har man imidlertid bare kunnet nå fram til ved store manifestasjoner, og problemet om hvordan man skulle kunne få dem til å delta i ei kontinuerlig virksomhet, var et av de spørsmåla som blei diskutert. Splittelsen i en mengde ulike anti-imperialistiske organisasjoner har også bidratt til vanskeligheter.

FRONTEN

Den politiske plattform som blei vedtatt på det første landsmøtet i desember 1968, da man klarte å gjøre opp med de pasifistiske elementer som tidligere passiviserte rørslå, var bygd omkring støtten til det vietnamesiske folket og kampen mot USA-imperialismen "hvorsomhelst den kommer til uttrykk". Dette siste tillegget har medført at enhetsfronten etter-

hvert har fått en stadig svakere formulert karakter. Dette viste også diskusjonene om organisasjonens retningslinjer og mål. Tre linjer kunne skilles fra hverandre. For det første en enhetsfront omkring konkrete paroler, som uttrykte støtte til det vietnamesiske folkets kamp mot USA-imperialismen og dessuten kampen mot USA-imperialismens militære innflytelse i Danmark, sammenfatta i parolen "Danmark ut av NATO". For det andre ei linje som gikk inn for opprettelsen av en allmenn anti-imperialistisk front som driver kamp mot imperialismen i alle dens former. For det tredje, ei Vietnamrørslå bygd på sosialistisk grunn der man understreker organisasjonens klassekarakter og fastsetter dens rolle i klassekampen. Noen grunnleggende enighet blei det ikke oppnådd i disse spørsmåla, men en majoritet av delegatene støtta tanken om en anti-imperialistisk front i framtida. Denne frontens funksjon og målsetting blei imidlertid ikke formulert.

Et annet spørsmål som var aktuelt for DDV og hvor uenigheten var stor, var spørsmålet om samarbeid med Vietnam 69 om opprettelsen av et kontor for PRR. Vietnam 69 er en parallell til "solidaritetsbyråkratene" i Svenska komitéen for Vietnam (Begge organisasjonene kan sammenliknes med "Vietnambevegelsen i Norge"). Samarbeidet skulle først og fremst gjelde økonomien da det var nødvendig med en viss startkapital som DDV sjøl ikke kunne bringe til veie. En majoritet støtta forslaget om samarbeid i dette konkrete spørsmålet, men mange henviste til dårlige erfaringer i samarbeidet tidligere.

STUDIENE

Årsakene til den politiske uenigheten kan i stor utstrekning ledes tilbake til den totale mangel på felles studier. Denne blei også understreka gang på gang under de to diskusjonene og munna ut i et vedtak som det rådde total enighet

om, nemlig at en av de viktigste oppgavene i denne landsmøteperioden må være studiene innen organisasjonen. Vietnams historie, USA-imperialismens karakter, NATO, enhetsfronten og Vietnamrørslas historie kommer til å bli bestand-

delene i den studiesirkelen som vil bli utarbeida i nærmeste framtid fra landsledelsens side. Med disse studiene som grunnlag håpet man å kunne skape ei mer enhetlig politisk linje og derigjennom forsterke solidaritetsarbeidet.

FNL-rørsla i FINNLAND

Noen Vietnamrørslas av betydning har inntil i år ikke eksistert i Finland. Forsøk er blitt gjort, men de har alle strandet på et tidlig stadium. Det er vanskelig å finne ei tilfredsstillende forklaring på at Finland har ei av de svakeste Vietnamrørslene i Europa, men man kan imidlertid peike på noen årsaker.

Den aktive arbeiderungdommen har i stor utstrekning søkt til de allerede eksisterende, institusjonaliserte organisasjonene (partier osv.), som har vist svært liten interesse for en virkelig anti-imperialistisk Vietnambevegelse.

Det veldige autoritære skolesystemet har ei odeleggende virkning på aktiviteten i sin alminnelighet og progressiv aktivitet i særdeleshet.

"Studentradikalismen" i Finland er av relativt ny dato, og har mest vært en anti-autoritær bevegelse med sterke anarkistiske trekk. Uviljen mot å underordne seg klare målsetninger og faste organisasjonsformer har ført til stagnasjon og bremsa oppkomsten av en DFFG-liknende bevegelse. Dertil har pasifismen ei sterk stilling blant studentradikalerne.

Ingen av de grupper som kaller seg anti-imperialistiske, har gått inn for basearbeid blant massene, men er snarere forfalt til akademiske "tredje verden-foreninger".

Den tross alt potensielle Vietnamsolidariteten har av visse opportunistorganisasjoner til venstre blitt leda inn på et offisielt byråkratisk plan. Man har arbeida under slagord som "Fred i Vietnam", bevilga noen penger til "humanitær hjelp" som noen ganger tilogmed er blitt delt mellom

- FNL-grupper dannes.

"de ulike partene i konflikten". Vietnammøtet i august (i Helsingfors) var et prakteksempel på en slik innstilling.

FNL-grupper dannes

I dag er det tydelig at ei forandring er på vei, kanskje et tegn på stigende politisk bevissthet. I juli blei Tammerfors FNL-gruppe dannet, i november Helsingfors FNL-komité og mindre FNL-celler. Interessen er stor og møter og demonstrasjoner har hatt rekordarta oppslutning etter finske forhold. Løpeseddelutdeling (nytt for Finland) er blitt prøvd både i Tammerfors og Helsingfors. Tilsammen er nærmere 40 000 flygeblader blitt delt ut i løpet av høsten.

Noen landsomfattende organisasjon er ennå ikke blitt dannet, men en konstituerende kongress vil antakelig bli holdt i februar. Her kommer også bevegelsens retningslinjer til å bli fastsatt. Det er sannsynlig at vi kommer til å velge en liknende ideologi som DFFG. Helsingfors-komitéen har de facto skrevet vedtekter og program delvis på basis av DFFGs program og Tammerfors-gruppa er inne på ei liknende linje.

Optimisme foran 1970

Hittil har aktiviteten vært prøvende og søkende etter aktivitetsformen. I løpet av våren kommer høstens feil og erfaringer til å legge grunnlaget for den finske FNL-rørsla. Stor vekt vil legges på studiearbeidet for å skape en fast base for propagandavirksomheten. Mangelen på finskspråklig litteratur er ei stor hindring, så det meste som vi trenger må vi sjøl produsere. Tammerfors-gruppa har allerede oversatt en del, og i Helsingfors er ulike publikasjoner under utarbeidelse. FNLs politiske program er allerede kommet ut og vi har solgt

2 000 eksemplarer.

Andre viktige prosjekter for 1970 er et finskspråklig Vietnam-tidsskrift hvis første nummer kommer ut i slutten av januar, og ei FNL-innsamling som skal settes i gang når visse byråkratiske hindringer er overvunnet. Engang på våren bør vi ha kommet så langt at vi kan kjøre med gatemøter og diskusjoner sammen med demonstrasjoner. Vår demonstrasjonsteknikk er forøvrig på bunnivå, den pågående kritiske diskusjonen kommer forhåpentligvis til å forbedre den.

HELGESEMINAR forts. fra s. 14
å finne et vel egnet sted, planlegge det hele grundig og lage et skikkelig opplegg, helst da i samarbeid med Solkom sentralt.

Meninger om dette bør sendes inn til FNL i Norge, og vi håper grupper som er sterke nok til det vil kunne følge opp ideen.

m.j.

UNNTAKSLOVENE

FNL-aktivister vil muligens ha lest i en del aviser at Solkom er blitt angrepet for "sitatfusk" i forbindelse med et sitat fra Unntakslovene. § 1: Ved undersøkelse viser det seg at kritikerne har rett. En del av sitatet "krisearbeideroppstander o.l." som opprinnelig var en innskutt forklaring i sitatet, er blitt en del av selve sitatet i flere Solkom-publikasjoner. Dette gjelder bl.a. spesialnummeret om NATO.

For å bøte på denne feilen - og motbevise de reaksjonæres påstand om at Solkom er nødt til å bruke "forfalskninger for å overbevise folk", vil vi i neste nummer av FNL i Norge bringe en større dokumentasjon om unntakslovene.

Red.

Stort sett er vi meget optimistiske foran 1970. Begynnelsesvanskelighetene har vært ganske store, dels fordi rørsle i allefall i Helsingfors har heilt nye krefter, som i begynnelsen en gang ikke kjente hverandre. Dette begyner vi å overvinne og vi tror på et skikkelig gjennombrudd i løpet av våren.

MURSKATKAA USA:n IMPERIALISMI! =
KNUS USA-IMPERIALISMEN!
Helsingfors FNL-komité

Tomas Brunila.

Klippet fra "FNL i Sverige"

FOR VIETNAM 2/70

er allerede begynt å planlegges. Redaksjonen er innstilt på at det vil være riktig å ha nummer 2 ute i god tid før sommerferien, om lag slutten av mai, et blad som kommer til å ha følgende innhold: Artikkel om den norske regjeringas Vietnam-politikk og dens forbindelser med Saigon-juntaen, samt sosialdemokratiets rolle.

Videre vil dette numret ta opp forskjellige former for norsk imperialisme - dvs. norsk kapital i USA-imperialismens kjølvann, først og fremst i Sørøst-Asia.

Andre artikler: En lengere sak om LAOS og frigjøringskampen der. Artikkel om Saigon-juntaen. Palestina og USA-imperialismen. Noe om den aktuelle stoda i Vietnam og ellers i Sørøst-Asia. Og endelig ei lengere oppsummering av Vietnam-arbeidet i Norge, Saigon-juntaens "besøk", Vietnam-uka, osv.

Redaksjonen er noe usikker på opplaget av dette numret og vi vil derfor be gruppene sende inn anslagsvise bestillinger til dette numret innen 10. mai. I samme slengen ville det være nyttig om gruppene skriver noe om hvilke planer de har for sommerferien og hvor mye de kan ta på seg av f.eks. salg.

Med det samme gjør vi oppmerksom på at vi fortsatt har et anseelig antall eks. av nr. 3/69 liggende på kontoret som vi håper gruppene vil kunne selge flere av.

Red. FV.

DØRSALG
PÅ FOR VIETNAM

Midt-Østen og USA-imperialismen (Art I)

Oljen i Midt-Østen. (Fra Vietnam/Bulletinen)

Etter krigen har USA-imperialistene mange ganger intervensert i araberlandene i Midt-Østen. De har benyttet seg av forskjellige midler fra CIA inspirerte statskupp til direkte troppeinnsats. Det er oljen man er ute etter.

- Persia 1953. President Mossadegh styrtes ved et CIA-kupp fordi han nasjonaliserer oljeindustrien.

- Hele Midt-Østen 1955 og 1957. Bagdadpakten dannes og Eisenhowerdoktrinen blir proklamert.

- Jordan 1957. Flåtekonsentrasjon i det østlige Middelhav til støtte for Kong Hussein som styrer regjeringen.

- Irak 1958. USA truer med å sende tropper for å beskytte vestlige oljeinteresser da kongen blir avsatt.

- Jemen etter 1952. Den reaksjonære og vestvennlige imamen får vapen fra Saudia-Arabia i krigen mot republikanerne.

- Irak 1963. CIA styrer president Kassem som truet store vestlige oljeinteresser.

Dette er noen eksempler på USAs hensynsløse politikk. Her skal vi se hvordan det er hele tiden de store oljeforekomstene i området som USA-imperialistene er ute etter. De har ingen tanke for at det er folket selv som burde kontrollere naturressusjene i sine egne land.

Oljefeltene i Midt-Østen omfatter mer enn 60% av verdens oljereserver, og de leverte 1968 nær 30% av verdensproduksjonen. De gir de vestlige oljeselskapene (blant hvilke de amerikanske dominerer stort) 20 milliarder i fortjeneste pr. år - det er mellom 60 og 115% utbytte på investeringene, mot 20% i Venezuela og 7,2% i Vest-Europa. Vest-Asia er hovedkilden til Vest-Europa og dekker 60-65% av dets behov.

I Kuwait finnes en fjerdedel av "vestmaktens" samlede oljetilganger. I Kuwait Oil Co. som ble dannet 1934 har det amerikanske Gulf og engelske BP 50% av aksjene hver.

Om oljefeltene i Saudiarabia og samarbeidet mellom de forskjellige internasjonale oljeselskapene (med de amerikanske i spissen) skriver Harvey O'Connor (NOT):

-Hvis disse selskapene ikke kontrollerte disse områdene ville det være det samme som å gi opp sitt verdensherredømme.

Det amerikanske selskapet Aramco (som eies av Standard Oil of California, Standard Oil of New Jersey, Texaco och Socony Mobil Co.) har siden 30-tallet alene kontrollen over Saudiarabias olje.

Oljeaksjene i Irak har siden 1922 fordelt seg med 23,73% på hver av disse: BP, engelsk-hollandske Royal Dutch Shell, franske Compagnie Francaise des Petroles og New East Development Company (= de to USA-selskapene Socony Mobil og Standard Oil of New Jersey/ESSO/). Da kongen ble styrtet i Irak 1958 gikk USAs 6. flåte i land i Libanon og det engelske flyvåpnet tok seg via Israel til Jordan. New York Times skrev 18. juli:

-Washington og London har sammen besluttet å inntill videre ikke utvide intervensjonen i Libanon og Jordan til Irak, så lenge den revolusjonære regjeringen respekterer vestmaktens oljeinteresser.

I Persia har BP 40% av oljen, de fem største USA-selskapene tilsammen 40%, Shell 14 og Compagnie Francaise des Petroles 6%. Denne fordelingen gjelder etter 1953, da CIA hjalp Shahan, den persiske keiseren, med å styrte den nasjonalistiske regjeringssjefen Mohammed Mossadegh, som nasjonaliserte den tidligere helt britiskkontrollerte oljeproduksjonen.

USA TAR SEG "RETT".

Foruten disse militære inngrepa forsøkte imperialistene også politisk å trenge inn i Midt-Østen.

Tyrkia ble gjort til NATO-medlem i 1952, en pakt ble sluttet mellom Tyrkia og Pakistan i 1954. Tyrkia,

Irak, Persia og Pakistan gikk inn i den såkalte Bagdadpakten (arrangert av USA) sammen med England 1955. Irak forlot pakten i og med revolusjonen 1958.

5. januar 1957 lanserte USAs president Eisenhower den såkalte Eisenhowerdoktrinen. Den ga USAs president "rett" til å "anvende militære styrker for å sikre og beskytte den territorielle integriteten og den politiske uavhengigheten hos nasjoner som krever slik hjelp mot åpen væpnet aggresjon fra enhver nasjon som kontrolleres av den internasjonale kommunismen". Regjeringene i Saudiarabia, Libanon og Irak (til 1958) aksepterte doktrinen

"USAs sjette flåte, utrustet med målstyrte roboter, atomvåpen og jetdrevne bombefly, regjerer over Middelhavet. Uten noen fast base patruljerer den innved Syria, Libanon, Israel og Nord-Afrika - over alt der det kan oppstå konflikter. USA har misstanke om at Sovjetunionen er interessert i en ekspansjon med sikte på olje og isfrie havner. Landet er ennå mer på vakt mot muligheten for at kommunistiske eller anti-vestlige krefter skal ta over dominansen i disse områdene." (amerikaneren O'Connor 1962).

O'Connor skriver også at USA i Midt-Østen støtter "regimer hvis dager er talte og som er beredde til å kjøpslå om sine folks fysiske inkomster for dollar og militær støtte. Alt dette skjer med oljekorporasjonenes aktive støtte".

MILITÆRE BASER

Men USA-imperialistene nøyer seg ikke med tilfeldige militære inngrep eller politiske og militære pakter.

"For sikkerhets skyld" vil man stadig ha tropper i nærheten. I Daharen i Saudiarabia har USA fått tillatelse av den reaksjonære statssjefen prins Feisal til å ha en flybase. USA har også en meget stor base i Wheelus i Libya.

England har flere baser ved den Persiske Bukten - bl.a. i Bahrein og Sharjah.

Det er heller ikke langt til USA-basene i Etiopia: Kagnev-basen ved byen Asmara i Eritrea og en i Addis Abeba-området. En tredje base plan-

egges også i den vestre delen av landet

Det går dog ikke alltid som imperialistene har tenkt seg. Her er et eksempel på hvordan man virrer seg bort i renkespillet:

"Da vestmaktene, ledet av USA, forsøkte å opprette en Midt-Østen-kommando eller -pakt rettet mot Sovjetunionen og ble snytt ved at Egypt vegret å slutte seg til, svarte de med å opprette Bagdadpakten, som en måte å isolere Egypt på og utøve trykk mot landet (og mot Syria som også var uvillig). Vestlige våpenleveranser til Egypt ble stoppet. Men resultatet ble det motsatte av det de hadde ventet. Døren til området ble åpnet for Sovjetunionen som var villig til å levere våpen, å finansiere Assuandammen og gi annen økonomisk hjelp. 1956 foreslo Sovjet for vestmaktene at de sammen skulle garantere freden i området - inklusive nøytralisering og begrensning av våpenleveranser. Dette ble avvist av Washington (og London), som da ikke var rede til å akseptere det som et faktum at Sovjetunionen var blitt en faktor i området." (Mordehai Nahumi i New Outlook sept. 1968, Tel Aviv)

EN FLÅTE TIL KONGENS HJELP

Et israelsk angrep mot det egyptiske Gaza 28. febr. 1955 ble utnyttet av USA til å få med Egypt i Bagdadpakten.

"Straks regjeringene i Egypt, Syria eller Jordan avviste de engelsk-amerikanske planene ble Israel brukt som en trussel mot dem. Den bestod ofte av væpnede raids med israelske tropper. Jordan ble særlig utsatt for raids i den perioden da Nabulsi-regjeringa førte en anti-vestlig politikk." (Israeli Socialist Organization: The Other Israel, Tel Aviv 1968)

Den "venstreorienterte" Nabulsi-regjeringa ble styrtet våren 1957 av landets konge, Hussein, med hjelp av USA.

"Mens dette hendte lå USAs sjette flåte med 70 000-tonneren Forrestal i spissen for anker utenfor Libanons kyst, ferdig til å sette inn flybårne soldater for å redde "demokratiet" i Jordan om kongen skulle mislykkes." (Caleb J. Anderson: Vår trygge verden, Stockholm)

I 1956 overfalt Israel, England og Frankrike Egypt etter at Nasser hadde fått tsjekkisk våpen, hadde nasjonalisert Suezkanalen og gitt støtte til den algirske frigjøringskampen. Eisenhowerdoktrinen ble utformet mens okkupasjonen av deler av Egypt pågikk. I og med den overtok USA endelig Englands dominans i Midt-Østen.

De amerikanske oljeselskapenes andel i Midt-Østens olje hadde økt fra 13 til 65% i tidsrommet 1939 - 56, den engelske hadde på samme tid sunket fra 60 - 30%. Suezkanalen derimot har ingen større økonomisk betydning for USA - 1955 paserte 380 USA-fartøyer mot 4358 engelske.

1957 i januar aksepterte daværende kong Saud av Saudiarabia at flybasen i Dhahran skulle bygges ut, i august samme år forsøkte CIA å styrte det anti-vestlige regimet i Syria.

Da imamen (kongen) av Jemen ble styrtet 1962 nektet USA og Israel å anerkjenne den nye republikanske regjeringa. USA og Saudiarabia støtter direkte imamen i den pågående borgerkrigen.

1963 bidro CIA til å styrte president Kassam i Irak. En av grunnene var at han ville annektere Kuwait med de store amerikanske og engelske oljeinteressene.

Gjennom Syria går oljeledninger fra de irakske oljefeltene til havner ved Middelhavet. Fram til juni 1967 forsøkte det syriske baath-regimet (baath er et nasjonalistisk parti som finnes i mange av disse landene) å tvinge den irakske regjeringa å nasjonalisere sin olje. Syria blokkerte oljeledningene gjennom sitt territorium i fire måneder vinteren 1966-67. Men i og med krigen i juni 1967 mellom Israel og dets naboer (bl.a. Syria) opphørte de syriske forsøka på å få Iraks regjering til å ta ifra de amerikanske, engelske, franske, hollandske selskapene deres kontroll over landets olje.

Syria oppga også sin direkte støtte til forskjellige motstandsbevegelser - bl.a. den palestinske og saudiarabiske.

Et annet resultat av krigen var at Nasser ble tvunget til å ta imot økonomisk hjelp fra de reaksjonære regimene i Saudiarabia, Kuwait og Libya for at Egypt skulle kunne overleve økonomisk. Nassers takk for

hjelpen er ikke å støtte republikanerne i Jemen og motstandsbevegelser i sjeikdommene sør for Saudi-arabia.

-Washington (og London) håpte att Nasser etter å ha sluttet fred med deres arabiske venner (i Jemen og sheikdommene) også skulle nærme seg vestmaktene.

I Midt-Østen som andre steder anvender USA-imperialistene og deres allierte taktikken med å splitte og støtte reaksjonære regimer for å oppnå sine mål. De palestinske frigjøringsorganisasjonene har innsett at USA-imperialismen er deres største fiende og de er noen av de få synlige anti-imperialistiske arabiske folkebevegelsene, men forberedelser pågår på mange hold.

Allerede i oktober 1953 gikk 13 000 av det amerikanske oljeselskapet Aramcos da 15 000 ansatte i Saudiarabia til streik for høyere lønn. Streiken ble besvart med innføring av unntakstilstand og flere hundrede arbeidere ble fengslet. Harvey O'Connor kommenterer ironisk:

-Streiken var spesielt bemerkelsesverdig ettersom Aramco.... hadde lagt ned millioner på bygging av hus til sine arbeidere og... de ansattes lønn lønn hadde gått opp fra kr.1,80 pr.dag i 1940 til kr.9,- i 1952. Og enda var ikke disse menneskene - mindre enn en generasjon fra nomadelivet - ikke fornøyde med hva de hadde fått.

-De amerikansk-engelske selskapene følger den eneste mulige taktikken - å snoke til seg så mye som mulig før de fortrenkes av syndfloden.

Å lese om oljen i Midt-Østen:
C.I.Anderson: Vår otrygga värld, St.M.
S.Beckman: Palestina och Israel, -"
R.Engler: The politics of oil,
Chicago.

L.R.Jønsson i Marxistisk Forum nr.5
1968.

B.Kuritzen i Om Förenta Staternas
imperialism, St.holm.

J.Marlowe: Arab nationalism and
British imperialism, London.

M.Nahumi i New Outlook sept.68, Tel
Aviv.

H.O'Connor: The empire of oil, N.Y.

M.Rodinson: Israel and the Arabs,
Penguin.

T.Rørdam: Finansmakt och storpolitik,
St.holm.